

Itt születtem

Marosvécs sólyomszemmel

A középkori várkastély

Marosvécs Szászrégentől 10 km-re, a Maros jobb oldalán fekszik, a marosvécsi vár alatt, háttérben a gyönyörűségecses Istenszékével, jobb oldalt a Görgényi havasokkal, balról a Kelemen havasokkal.

Első okleveles említése 1228-ból való, Vecheu vára néven, mely talán magyar (Vécső, Véső), talán szláv eredetű személynév. A vár őse római castrum volt, mely az államalapítás idejében és a tatárjárást követően újraképzett. Vizesárok vette körül, bejutni csak felvonóhídon lehetett. A mai várkastélyt a losonci Dezsőfi család építtette a XV. században. 1648-ban II. Rákóczi György öt faluval együtt Kemény Jánosnak (a későbbi fejedelemnek) adományozta. Marosvécs háromszáz évig a Kemény család tulajdona volt. 1945-ben államosították, és javítóintézet, majd elmebetegok otthona lett.

A vár utolsó tulajdonosa, báró Kemény János író vagyonának nagy részét a művészetekre, a környék magyar és román lakosai kultúrájának ápolására áldozta. 1926–39 között nyaranta megszervezte az erdélyi magyar írók találkozóját, az „Erdélyi Helikon”-t. A Helikon-asztalt, a Helikon íróinak ajándékát Kós Károly faragta 1935-ben.

A vár mögött hatalmas park található. A somos-, a sáfrányos-, a virágos-, a méheskert, a vár körül ríkoltozó pávák mára sajnos eltűntek, de a néhány különleges fa törzsére rögzített latin megnevezés utal arra, hogy itt valamikor arborétum volt.

A parkban, a tölgyfák árnyékában (melyeket talán még II. Rákóczi György ültetett) helyezték örök nyugalomra báró Kemény Jánost, feleségét, leányukat, Kemény Klió operaénekesnőt, valamint fiukat, Kemény Miklóst.

Gróf czegei Wass Albert író, költő hamvai is a marosvécsi várparkban nyugszanak. „A kő marad” feliratú sírkövét számos látogató keresi fel.

A torony nélküli református templom 1727-ben épült a Kemény család anyagi segítségével. Ékességei a rokokó-díszes, faragott padok, a kehely alakú, domborművekkel díszített

A Kemény család sírhelye

„Íróasztal” – az Erdélyi Helikoné

hímeskő szószerk, fölötté a színesre festett, fából faragott korona (hangvető).

A tájházban kézimunkák, régi háztartási és háztáji eszközök, valamint a helyi népviseletbe öltöztetett, embernagyságú szalbababák azt a hatást keltik, mintha itt egy évszázaddal ezelőtt megállt volna az idő.

A falu művelődési háza és polgármesteri hivatala

1939-ben épült Kós Károly tervei alapján.

Marosvécs községközpont. Hozzá tartozik Disznajó, Erdőszakál, Erdőidecs és Idecspataka. Lakosainak száma a 2006-os összeírás alapján 1713, melyből 1112 magyar, 475 román és 126 más nemzetiségű. Felekezet szerint 1107 református, 545 ortodox, 80 római katolikus és 3 egyéb vallású.

A ma is létező legrégebbi iskolaépületünk 1880-ban épült, mint állami iskola. Mivel nem volt a faluban egyházi iskola, 1928-ban Kemény János iskolát építtetett Kós Károly tervei szerint, és az egyháznak adományozta.

Napjainkban három épületben 63 óvodás, 77 kisiskolás és 108 felsőtagozatos diák tanul román és magyar tagozaton, szakképzett pedagógusok irányításával. A polgármesteri hivatalnak köszönhetően mindhárom épületet felújították.

Szívesen veszünk részt versenyeken, megemlékezéseken, kirándulásokon, kulturális tevékenységeken.

Nagy ünnepnek számít az évente megszervezett „Cseresznyevásár”. A környék néptánc-együttesei szórakoztatják a közönséget. A faluból elszármazottak ilyenkor hazalátogatnak, és együtt ünnepel a család, a rokonság.

„Marosvécs az erdélyi magyar irodalom Olimpusza volt, ahova lábujjhegyen és lélegzetuisszafojtva lehetett belépni.”

Wass Albert

Wass Albert sírja
zarándokhely

A református templom
díszes szószéke

A múlt pillanatai a
tájházban

Összeállította MÉRA ILONA
tanító néni,
ZSIGMOND-SZÉKELY EDIT
tanárnő és a II-IV. osztály